

Danmark heller ikke vil kunne sætte sin gode Ret igjennem uden ved Rustninger; jeg troer ikke, det er tilstrækkeligt, at Ministeriet siger: Dette er den sidste Indrømmelse; jeg troer, at dertil hører tillige, at der dermed følger Rustninger, for at Diplomatiets kan blive overbevist om, at det er ikke blot Ministeriets sidste Ord, men at det er Danmarks. (Hør! Hør!)

Hjerring: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i den Digression i den høiere Politikk, som vi nu have hørt. Efterat Udenrigsministeriet og Krigsministeriet ikke længere høre til Rigsdagens Omraade, vil det ikke kunne føre til noget Resultat at gaae ind paa denne Materie; derimod vil jeg dog, hvad de andre Betragtninger angik, som den ærede sidste Taler anførte, tillade mig at yttre, at jeg er fuldkommen overbevist om efter hans egne Udtalelser og tillige efter den hele Tankegang, jeg ellers kjender hos ham, at han er aldeles enig i de Forandringer, som ere foretagne i Finantøloven med Hensyn til deres egentlige indre Bestaaffenhed. Han har saaledes gjennetagne Gange udhævet, at det er nærmest Landstingets Opgave ved Finantølovens Behandling at opretholde Principerne, og det er kun saadanne Ændringer, der ere stillede og antagne, der gik ud paa at opretholde de rigtige Principer for en Finantølovs Affattelse. Naar den ærede Landstingsmand har yttret, at disse Ændringer først ere fremkomne i den sidste Time, eller at Forandringer eller Beslutninger om Forandringer først ere fremkomne i den sidste Time — det kommer jo ikke her saanøje an paa Udtrykket — saa vil dette i mine Tanker kun kunne ramme de Ændringer, der idag ere vedtagne, da de andre vare bragte paa Bane i den allerførste Time, det kunde skee, nemlig ved Sagens første Behandling. Altsaa forsaavidt troer jeg, at hverken jeg selv eller Noget af de andre Herrer, der have stillet Ændringsforslag, have Noget at bebreide os. Hvad angaaer de Bemærkninger, som den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Areds (Drieser) har fremsført idag, da kan jeg ikke nægte, at de have overrasket mig i høi Grad.

Hvis de vare fremkomne allerede ved første Behandling af Finantøloven, saa vilde jeg undskylde den ærede Taler med, at de vare undslupne ham i Discussionens Hede; men naar den ærede Landstingsmand har havt Tid til mellem første og anden Behandling og mellem anden og tredje Behandling at gjennemlæse Grundlovens § 24, saa forekommer det mig rigtignok noget paafaldende saaledes at give Anviisning paa, hvorledes vi paa indirekte Maade kunne ophæve Hans Majestæt Kongens Prærogativ. Naar det er vist, at Folkethinget har behandlet Finantøloven allerede over den Tid, som efter Grundloven er den, der som en Ret er bevilget Rigsdagen til at være sammen i, uden at Kongen særligt giver sit Samtykke dertil — det er ingen Bebreidelse mod Folkethinget, jeg anfører, men det er nu engang Tilfældet — saa seer jeg ikke, hvorledes Landstinget skulde uden at gjøre Indgreb i det kongelige Prærogativ kunne give sig god Tid og sige: Nu vilde vi ogsaa behandle Finantøloven i et Par Maaneder. Den Anviisning, der er bleven givet i saa Henseende, har været mig paafaldende, og jeg for min Deel vilde aldrig gaae ind paa at benytte en saadan Anviisning.

Drieser: Jeg maa tilstaae, at § 24 i Grundloven ikke har været mig ubekjendt; men naar Rigsdagen i det Hele taget aldrig har overholdt denne Bestemmelse: kun at være samlet i to Maaneder, og vi nu allerede i denne Samling ere komne ind i den tredje Maaned og saaledes have gjort Brud paa det kongelige Prærogativ, som den ærede Landstingsmand udtrykte sig, saa finder jeg ikke, at der kan være noget Særdeles at indvende imod, at vi forlængede denne Tid saa meget, som det var nødvendigt, for at vi kunne faae Leilighed til at opfylde vor Pligt, at behandle Finantøloven paa tilbørlig Maade og drøfte den saaledes, som det tilkommer og paaligger Landstinget. Ganste anderledes stillede Sagen sig, som det enkelte Gange er hendet, at Finantøloven først er kommen til Landstinget i Begyndelsen eller endog i Midten af Marts Maaned, saavidt jeg erindrer; thi da kunde